

Indsatsen skal være bredspektret og rette sig mod alle dele af den organiserede kriminalitet. Det skal ikke være attraktivt for en ung at komme i de kredse. Det kræver en effektiv oplysningsindsats over for de udsatte grupper af unge, men også over for dem, der i naivitet føler, at det er sejt at være i de kredse, hvor pengene og stofferne flyder, og man giver myndighederne og læreren fuck up-fingeren.

Men oplysningsindsatsen kan ikke stå alene, og derfor har SF sammen med en række andre partier fremsat et forslag til vedtagelse, som viser nogle af vejene til en forbedret indsats for effektivt at standse tilgangen til den organiserede kriminalitet. Der er nemlig en lang række virkemidler, som er etableret for år tilbage, men som imidlertid nu har brug for en offensiv støtte fra centralt hold. Regeringen har desværre siden sin overtagelse af magten systematisk søgt af forringe disse virkemidler, og det skal der tages fat på. Højrefløjen er karakteriseret ved, at man ikke vil løse de reelle problemer, og så må vi andre jo tage fat og vise vejen.

Tiden levner ikke rum til at gennemgå samtlige elementer i vedtagelsen, men jeg vil kort komme ind på det, som jeg tror er meget, meget vigtigt, nemlig SSP-samarbejdet. SSP-samarbejdet har fungeret i flere år, og det er vores indtryk, at de steder, hvor politiet har fået etableret et godt samarbejde med skolen og socialforvaltningen, kan man se resultater i form af mindre kriminalitet hos unge. Vi ved, at de steder, hvor SSP-samarbejdet fungerer, kan man få unge ud af en kriminel løbebane, men vi ved desværre også, at der alt for mange steder sker en nedprioritering af indsatsen. SSP-medarbejderne skal udføre arbejdet oven i deres sædvanlige arbejde, og jeg har været på skoler, hvor man ikke aner, hvem der er SSP-medarbejder. Vi oplever også, at i socialforvaltningen er SSP-samarbejdet det, man kommer til en dag, når der er tid, og det er der sjældent.

Kl. 15.55

Som en af sine første handlinger fjernede regeringen ved sin tiltrædelse det finansielle grundlag for det boligsociale arbejde i landets hårdest belastede boligområder, og det kan mærkes, men omvendt kan vi jo se, at en effektiv indsats også kan mærkes. Vi kan se, hvordan Vollsmose ikke længere er et fast element i den daglige nyhedsformidling, og Odenses massive

indsats er ved at bevise, at det kan lykkes at forebygge og holde unge ude af kriminalitet.

Forebyggelse af unges kriminalitet er i virkeligheden banal. Hvis de har travlt med noget, de synes er sjovt, og hvis de oplever, at de selv er en succes, er der jo ingen grund til at stå på gadehjørnet og råbe eller true ad andre. Derfor bør det være enhver kommunes forpligtelse at tjekke, om der i den konkrete unges liv er tilstrækkelige tilbud om fritidsaktiviteter, der modsvarer behovet, hvis den pågældende gribes i kriminalitet eller noget, der ligner det.

Kriminalitet er noget, man forfalder til, hvis man ikke kan se en fremtid foran sig. Dermed har jeg ikke sagt, at den enkelte ikke også har ansvaret for at holde sig kriminalitetsfri, men desværre er det ofte svage sjæle, der ser en tilknytning til de seje fyre i rockermiljøet som noget interessant, og har de ikke andet, der kan fylde tilværelsen ud, bliver det for interessant.

Men vi skal huske, at ud over det, vi her fra centralt hold kan sætte i gang, kan det civile samfund, når det træder i karakter, virkelig udrette noget. De vellykkede eksempler, vi kan se rundt omkring i landet, viser, at det kan lade sig gøre: befolkningen i Pandrup gik samlet til politiet og anmeldte dummebødderne; værtshusholderne i Køge gik sammen med politiet om at gøre livet slemt for Bandidos, og en lille landsby skillingede sammen for at købe det lokale forsamlingshus, da de fik nys om, at en rockergruppe var interesseret i det, osv. Det er en række små solstrålehistorier, der viser, at civilt mod og samfundsenngagement for alvor kan nytte.

Vi stemmer naturligvis for det forslag til vedtagelse, som vi er medforslagsstiller til.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Fru Anne Baastrup kom indledningsvis, vistnok ufrivilligt, til at give et eksempel på den lemfældige og slappe politik, som fru Anne Baastrup har stået for gennem en lang årrække i kriminal- og retspolitikken.

Fru Anne Baastrup angreb hr. Helge Adam Møller for at kalde Jørn Jønke Nielsen for Jønke og sagde, at et sådant kælenavn må man ikke bruge. Jeg vil gerne spørge fru Anne Baastrup, om hun ikke finder det forargeligt og forkasteligt, at Jønke under afsoning af en langvarig fængselsstraf har haft mulighed for at rejse rundt og holde foredrag på ungdomsskoler.